

Arrest

nr. 328 343 van 17 juni 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2024 met referentienummer 123829.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 9 oktober 2023 een visumaanvraag in op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet (zijnde een visum gezinshereniging met haar meerderjarige broer die in België erkend werd als vluchteling).

Daar de verzoekende partij reeds meerderjarig was, werd haar visumaanvraag door de verwerende partij geherkwalificeerd naar een aanvraag voor een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Op 5 november 2024 werd het visum geweigerd.

Dit betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Aangezien de vermoedelijk 19-jarige meerderjarige Afghaanse zus S. G.

12/08/2005 zich bij haar meerderjarige vermeende broer S. B. 08/05/2006, in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige zus) i.f.v. (Niet-EU meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene legt geen gelegaliseerde geboorteakte voor. Bijgevolg werd de verwantschap met de referentie persoon niet bewezen. Uit het resultaat van de beendertest blijkt dat de aanvragerster G. °12/08/2005 : ouder is dan haar opgegeven leeftijd. Er is dus sprake van identiteitsfraude. In zijn asielinterview verklaarde de referentiepersoon nochtans nog één broer en één zus te hebben die waren achtergebleven in Afghanistan. Er zijn dus zeker nog andere familieleden zijn in het land van herkomst die voor haar, indien nodig kunnen zorgen. Het feit dat (een deel van) de familie van betrokkene zich in België bevindt, sluit niet uit dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is in het thuisland en er wordt niet/onvoldoende aangetoond dat betrokkene geen andere familieleden of aangetrouwde familie in het land van herkomst heeft. In casu beroept betrokkene zich op een gezinsleven met haar Afghaanse meerderjarige broer. Uit de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van art. 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33, eveneens EHRM 2 juni 2015, K.M/Zwitserland, §59). Er werd niet ontkend dat de referentiepersoon meerdere malen geld heeft overgemaakt op naam van A. R. Z., namelijk op 05/04/2024 (€406), 12/06/2023 (€564,28) en 08/12/2023 (€278,43). Daarnaast zijn er overschrijvingen gedaan op naam van A. R. S. (de vader van betrokkene) op 06/02/2024 (€258,11), 05/06/2024 (€403) en 08/08/2024 (€500), alsook één zonder datum en bedrag. Ook op naam van M. A. R. (de zus van betrokkene) vond een overschrijving plaats op 04/09/2024 (€403) en op naam van N. A. S. op 24/09/2024 (€200). Hieruit blijkt dat er geen enkele overschrijving op naam van betrokkene zelf heeft plaatsgevonden. Het is bovendien onduidelijk wie A. R. Z. is. Het valt verder op dat de ouders van betrokkene sinds 09/07/2019 in België verblijven en dat er geen bewijs is overgelegd dat zij betrokkene gedurende al deze jaren financieel hebben ondersteund. Daarnaast leefde verzoekster al lange tijd financieel onafhankelijk van de persoon die zij wenst te vervoegen in Afghanistan. Betrokkene toont ook niet aan dat hij geen andere bron van inkomsten heeft. Verzoekster levert geen enkel bewijs waaruit blijkt dat zij persoonlijk het risico loopt om door de Taliban vervolgd of uitgehuwelijkt te worden, enkel vanwege het feit dat zij een alleenstaande vrouw is. Evenmin brengt zij een begin van bewijs bij waaruit kan worden afgeleid dat zij persoonlijk wordt gevisieerd door de Taliban in haar herkomstregio. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op haar minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren aangaande zijn precaire humanitaire situatie. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van de voorgelegde medische attesten kan worden aangenomen dat zij in een goede gezondheid verkeren. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiale isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. De advocaat verwijst in de uiteenzetting naar de precaire humanitaire situatie in het land van herkomst. Volgens de begeleidende brief heeft betrokkene geen mahram (chaperon) in het land van herkomst, waardoor haar leven als alleenstaande vrouw in Afghanistan zonder voogd of mahram/chaperon moeilijk zou kunnen zijn. Volgens de Landengids Afghanistan (mei 2024) is een mahram een mannelijk familielid van wie een vrouw niet kan scheiden, zoals een echtgenoot, of een mannelijk familielid met wie een vrouw niet kan trouwen, zoals een broer, vader, zoon of oom (zie Landengids Afghanistan, mei 2024). Er is geen informatie verstrekt over de verblijfplaats van andere familieleden, en er is eveneens geen informatie gegeven over zowel de broer van betrokkene als haar overige mannelijke familieleden. Bijgevolg is in deze visumaanvraag niet aangetoond dat er niemand in het land van herkomst is die als mahram of chaperon voor betrokkene zou kunnen fungeren. Zij kan zich daarom ook niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn. Er kan ook steeds contact worden onderhouden via de sociale media, hiervoor hoeft zij zich niet in België te vestigen. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf en de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf), EASO Afghanistan Security Situation van september 2022 beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf, EASO Afghanistan Security Situation van januari 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>, Afghanistan Security Situation van mei 2024 beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202405/2024_CG_AFG_Final.pdf#%5B%7B%22num%22%3A140%2C%22gen%22%3A0%7D%2C%7B%22name%22%3A%22XYZ%22%7D%2C70%2C298%2C0%5D, EASO Security Situation van mei 2024 blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9, 10, en 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoorrecht, van de motiveringsplicht, van het 'doeltreffendheidsbeginsel', van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Motieven van de bestreden beslissing

De bestreden beslissing behandelt de visumaanvraag van verzoekster strikt als een humanitair visum op grond van artikel 9 van de wet. Het wordt behandeld als een op zich staande visumaanvraag, zonder het verband met het recht op gezinshereniging tussen B. S. als voormalige NBMV en zijn ouders te onderzoeken en de effectiviteit daarvan.

Volgens verwerende partij zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in verzoekster haar dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum zouden rechtvaardigen.

Verwerende partij stelt dat er geen gelegaliseerde geboorteakte werd voorgelegd voor verzoekster en de verwantschap met de referentiepersoon niet bewezen is.

Verwerende partij stelt dat verzoekster fraude zou gepleegd hebben over haar identiteit omdat uit de bottest van 2018 zou gebleken zijn dat ze ouder was dan haar opgegeven leeftijd.

Verwerende partij stelt dat verzoekster mogelijks niet familiaal geïsoleerd zou zijn in Afghanistan.

Verwerende partij stelt dat om een gezinsband in de zin van art. 8 EVRM te erkennen tussen een volwassen broer en zus er sprake moet zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoonbaar over andere inkomsten te beschikken.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet bewijst dat zij persoonlijk het risico loopt om uitgehuwelijkt te worden of persoonlijk gevisieerd wordt door de Taliban enkel omwille van haar vrouw zijn.

Verder zou er niet aangetoond zijn dat verzoekster niet over een mahram zou beschikken in Afghanistan.

Tot slot verwijst verwerende partij naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Kritiek

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht, het doeltreffendheidsbeginsel, en artikelen 9 en 10 van de Vreemdelingenwet geïnterpreteerd conform de Gezinsherenigingsrichtlijn en zaak C-560/20 van 30 januari 2024 van het Hof van Justitie, artikel 7 en 24 van het Handvest van Grondrechten, om de volgende redenen:

Van bij het begin van verzoekster haar visumaanvraag werd er benadrukt dat het effectief karakter van het recht op gezinshereniging van haar ouders met B. S. in toepassing van artikel 10 Vw. afhankelijk was van de toekenning van een visum aan verzoekster.

Deze stelling werd onder meer onderbouwd door erop te wijzen dat verzoekster haar ouders na de machtsovername door de Taliban zelf grote risico's hebben getrotseerd om terug te keren naar Afghanistan om verzoekster te beschermen. Ze konden met andere woorden niet van hun verblijfsrecht op het grondgebied genieten in de wetenschap dat hun dochter in Afghanistan gevaar liep.

Er werd verscheidene keren aangehaald dat een verblijfsrecht of visum voor verzoekster haar ouders geen zin had als verzoekster niet ook een visum werd toegekend gezien niet kunnen en niet zullen vertrekken zonder haar. Zij gaan verzoekster niet achterlaten.

Er werd ook op gewezen dat zij goede redenen hebben om verzoekster niet achter te laten, met name haar situatie als ongehuwde hazara vrouw in Taliban-Afghanistan. Dit werd uitgebreid aangetoond met bronnen. Later werd daar aan toegevoegd dat de situatie van vrouwenrechten in Afghanistan actueel extreem is, en dat er wordt erkend dat het om een misdaad tegen de menselijkheid gaat, Genderapartheid, en dat elke Afghaanse vrouw die zich binnen het grondgebied van de Unie zou bevinden recht heeft op internationale bescherming, ongeacht haar individuele situatie.

Verzoekster heeft gewezen op hetgeen het Hof van Justitie in zaak C-608/22 erkend heeft.

In de punten 44 en verder van dit arrest oordeelt het Hof van Justitie dat ten aanzien van Afghaanse vrouwen genomen discriminerende maatregelen die de toegang tot gezondheidszorg, politiek en onderwijs en de uitoefening van een beroeps- of sportactiviteit beperken, of die hun vrijheid om te gaan en staan waar ze willen belemmeren dan wel afbreuk doen aan de vrijheid om zich naar eigen smaak te kleden, in hun geheel beschouwd vrouwen op zodanige wijze treffen dat zij de mate van ernst bereiken die vereist is om daden van vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, onder b), van deze richtlijn te vormen, en dat deze maatregelen wegens het cumulatieve effect en de doelbewuste en systematische toepassing ervan leiden tot een flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten van Afghaanse vrouwen en dit wegens hun geslacht. Het Hof oordeelt dat deze maatregelen erop gericht zijn een maatschappelijke organisatie tot stand te brengen die is gebaseerd op een systeem van segregatie en onderdrukking, waarbij vrouwen worden uitgesloten van de civiele maatschappij en hun het recht wordt ontnomen om in hun land van herkomst een waardig dagelijks leven te leiden, zoals gewaarborgd door artikel 1 van het Handvest.

In datzelfde arrest oordeelt het Hof van Justitie in punten 56-57 dat rekening houdend met de landeninformatie voor Afghanistan en de actuele situatie het enkele feit dat het om een Afghaanse vrouw gaat volstaat om een vervolgingsrisico aan te nemen. Het Hof wijst daarbij expliciet op de EUAA Country Guidance van januari 2023, punt 3.15 waarin wordt vastgesteld dat Afghaanse vrouwen sinds de machtsovername een gegronde vrees voor vervolging hebben, en op UNHCR dat stelt dat Afghaanse vrouwen en meisjes gelet op de accumulatie van maatregelen in Afghanistan een vermoeden van erkenning van de vluchtelingenstatus meebrengt. Actueel volstaat het volgens het Hof dan ook voor de vaststelling van een reëel en specifiek risico om aan daden van vervolging te worden onderworpen in Afghanistan om zich op de nationaliteit en het geslacht van de vrouw in kwestie te baseren.

Het gaat met andere woorden om een zeer uitzonderlijke en extreme situatie waarbij er erkend wordt dat er een beschermingsnood bestaat voor Afghaanse vrouwen enkel en alleen omwille van hun geslacht en nationaliteit. Verdere individualisering van het risico is onnodig.

Hoewel in voorliggend geval gaat om een humanitair visum, hetgeen de toepassing van nationaal recht uitmaakt, hetgeen de toepassing van rechtspraak van het Hof van Justitie niet doorslaggevend zou maken, is

deze rechtspraak toch van belang. Verzoekster heeft immers expliciet opgeworpen dat het in haar geval niet om de toepassing gaat van nationaal recht maar van Unierecht, omdat het recht op gezinshereniging van haar ouders met B. S. afhankelijk is van haar recht op gezinshereniging. Verzoekster bevindt zich immers door de uitzonderlijke situatie van Genderapartheid in Afghanistan in uitzonderlijke situatie van afhankelijkheid die het recht op gezinshereniging van haar ouders met haar broer beïnvloedt.

Verzoekster heeft dan ook expliciet gevraagd toepassing te maken van zaak C-560/20 van 30 januari 2024 van het Hof van Justitie.

In zaak C-560/20 van 30 januari 2024 heeft het Hof van Justitie verder verduidelijkt tot waar de grenzen en positieve verplichtingen onder de Gezinsherenigingsrichtlijn reiken. In dit arrest werd geoordeeld dat een volwassen zus van een referentiepersoon ook recht heeft op gezinshereniging op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn als dit nodig is om uitvoering te geven aan het recht op gezinshereniging van de ouders.

In punt 54 van het arrest legt het Hof de situatie van de meerderjarige zus van de betrokken referentiepersoon uit en geeft aan dat die haar ziekte haar volledig en permanent afhankelijk maakt van de hulp van haar ouders en deze laatsten haar niet alleen kunnen achterlaten in het herkomstland. Hierbij primeert het feit dat van de ouders niet verwacht kan worden de meerderjarige zus die strikt genomen geen recht heeft op gezinshereniging achter te laten. In punt 55 besluit het Hof dan ook dat de enige manier om de ouders en referentiepersoon in staat te stellen hun recht op gezinshereniging uit te oefenen is om deze zus een inreis- en verblijfstitel toe te kennen.

In punt 62 en verder van het arrest, specifiek punt 79, oordeelt het Hof dat het gelet op de uitzonderlijke omstandigheden van het hoofdeding voor de nuttige werking van het recht van de referentiepersoon op gezinshereniging met zijn beide ouders – zoals dat voortvloeit uit artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 – noodzakelijk is dat ook aan zijn meerderjarige zus een toegangs- en verblijfstitel wordt verleend, gezien het feit dat hun ouders zich niet bij hun zoon – een alleenstaande minderjarige vluchteling – in Oostenrijk kunnen voegen zonder hun dochter mee te nemen, omdat deze lijdt aan een ernstige ziekte die haar volledig en permanent afhankelijk maakt van de hulp van haar ouders, kan de betrokken lidstaat evenmin eisen dat RI of zijn ouders ten aanzien van die zus voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn.

Verzoekster heeft dus aangehaald dat in haar dossier er toepassing moet gemaakt worden van het recht op gezinshereniging zoals gewaarborgd door de Gezinsherenigingsrichtlijn en het Unierecht, inclusief de toepassing van de cascaderегeling voorzien door artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, i.e. artikelen 11 en 12bis, §§5 en 6 Vw., en het hoger belang van het kind voorzien door 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, i.e. art. 12bis, §7 Vw.

De toepassing van de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn dient conform het recht op gezinsleven en conform artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest van Grondrechten te gebeuren (HvJ, zaak C-279/20, 1 augustus 2022, punt 41). En het is vaste rechtspraak van het Hof dat de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet louter is gezinshereniging te bevorderen maar dat deze specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan vluchtelingen die niet-begeleide minderjarigen zijn zoals B. S. (HvJ, zaak C-230/21, 17 november 2022, punt 43).

In de bestreden beslissing gaat verwerende partij hier volledig aan voorbij, hetgeen een manifeste schending uitmaakt van de motiveringsplicht die op haar rust, maar ook van het recht op gezinshereniging dat B. S. als voormalige alleenstaande minderjarige vluchteling heeft met zijn ouders in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet geïnterpreteerd conform de Gezinsherenigingsrichtlijn, het recht op gezinsleven conform artikel 7 van het Handvest van Grondrechten van de Unie van zowel B. S., verzoekster als hun ouders, en het hoger belang van B. S. als kind, gezien hij als minderjarige een verzoek om gezinshereniging heeft ingediend en het visum dat aan verzoekster haar ouders werd toegekend rekening moet houden met het hoger belang van de (ex)minderjarige referentiepersoon als kind zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest van Grondrechten. Het visum gezinshereniging voor B. S. zijn ouders is immers niet effectief gezien zij verzoekster als ongehuwde dochter niet alleen achter kunnen laten in Afghanistan. Er werd geen enkele motivering opgenomen over het recht op gezinsleven tussen B. S. en zijn ouders en verzoekster en haar ouders. Er werd louter verwezen naar de toepassing van artikel 8 EVRM tussen verzoekster en haar broer, B. S.

Verwerende partij diende een antwoord te bieden op de argumentatie die verzoekster heeft aangevoerd en benadrukt heeft in haar aanvraag en heeft verzuimd dit te doen. Verwerende partij heeft geen enkel motief opgenomen dat uitlegt waarom het bovenvermelde arrest van het Hof van Justitie niet van toepassing zou

zijn, waarom de effectiviteit van het recht op gezinshereniging tussen B. S. en zijn ouders niet wordt beïnvloedt door de toekenning van een visum aan verzoekster.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Ten overvloede dienen ook de motieven die wel werden opgenomen in de bestreden beslissing geadresseerd te worden.

Het is onredelijk van verwerende partij om de verwantschap van verzoekster in twijfel te trekken.

Het is verwerende partij geweest die in 2018 besloten heeft om geen DNA-test af te nemen van verzoekster. Was die DNA test wel afgenomen dan zou er aangetoond zijn dat verzoekster de dochter is van de ouders van de referentiepersoon. Zowel uit de verklaringen van N. S. en van B. S. blijkt dat zij beiden een zus hebben die G. S. heet en dat zij dezelfde ouders hebben. Uit de DNA testen die wel zijn afgenomen door verwerende partij blijkt dat vaststaat dat N. en B. broers zijn en de kinderen van de mensen die verklaren ook de ouders te zijn van verzoekster. Zowel uit het feit dat de ouders van G. zich de eerste en de tweede keer met haar aanbieden om gezinshereniging te vragen blijkt de onderlinge band, als uit het feit dat ze teruggekeerd zijn naar Afghanistan om bij haar te zijn en haar te beschermen. Het feit dat de ouders van G. aangeven onder geen beding zonder verzoekster te kunnen vertrekken uit Afghanistan blijkt eveneens de ouderlijke band.

Verder blijkt uit G. haar taskara die aan haar aanvraag werd gevoegd, dat de persoon die verklaart haar vader te zijn ook als dusdanig op haar taskara figureert, als A. R. met als vermelding van diens vader, Z. In Afghanistan zijn familienamen niet gangbaar, en wordt vaak de naam van de vader gebruikt (zie bvb N. S. (...). zijn bijlage 26 waarop de alias N. A. R. vermeld staat, i.e. de naam van zijn vader).

Verwerende partij is ook niet consequent gezien ze zelf stelt dat de familieleden die B. S. en N. S. hebben vermeld in hun asielaanvragen ook vermeld als familieleden van verzoekster waar ze bij terecht zou kunnen. Dat is onredelijk.

Verzoekster heeft ook nooit fraude gepleegd. Ten eerste werd door verwerende partij aanvaard dat zij minderjarig was ten tijde van de bottest die ze ondergaan heeft, maar werd enkel niet aanvaard dat haar leeftijd zou kloppen. Dat is een terugkerend euvel in Afghanistan, gezien taskara's slechts vanaf een jaar of 12 worden opgesteld en er dan op zicht wordt geschat hoe oud iemand zou zijn. Er worden geen geboorteaktes opgemaakt en het is dus vaak onduidelijk hoe oud iemand precies zou zijn.

Zie recent bvb RvV nr 305.673 van 25 april 2024:

Een verschil in leeftijd tussen een taskara (en paspoorten worden opgemaakt op basis van taskara's) en een "medische" leeftijd kan niet zomaar met fraude gelijkgesteld worden. Zeker niet gezien verzoekster zelfs volgens die medische leeftijdstest minderjarig was en recht had op een hybride humanitair visum als minderjarige sibling en er dus ook geen 'voordeel' te behalen was uit de zgn fraude.

In HvJ, zaak C-635/17, 13 maart 2019 punten 63 en 64 oordeelt het Hof dat bij een onderzoek van de bewijskracht bewijselementen en verklaringen of uitleg van de verzoeker gezinshereniging de lidstaat rekening houden met leeftijd, geslacht, opleiding, herkomst, specifieke culturele aspecten, ... van een verzoeker.

Ten andere zijn die leeftijdstesten die door Pakistaanse artsen werden uitgevoerd sinds 2018 stopgezet na kritiek van de Federale Ombudsman, MYRIA en het middenveld, omdat ze onnauwkeurig waren en onvoldoende garanties boden:

"Sinds maart 2018 wijzigde de praktijk aangezien DVZ toen beslist heeft geen gebruik meer te maken van de bottesten in het buitenland om de leeftijd vast te stellen. Dit besluit kwam nadat DVZ overleg had gepleegd met de belangrijkste diplomatieke posten via de welke deze leeftijdstesten plaatsvonden, nadat hierover kritische vragen vanuit het middenveld, Myria en de ombudsman volgden. De antwoorden van de diplomatieke posten zouden "gemengd" zijn geweest. DVZ zal dus in hun beslissingen geen referentie meer maken naar de mogelijkheid van een bottest en zal zich beperken tot de motivatie waarom zij de akte niet kan weerhouden om de leeftijd vast te stellen, volgens de regels van het internationaal privaatrecht. In de hangende dossiers met een weigering onder voorbehoud van leeftijdstest zullen betrokkenen de keuze hebben om de leeftijdstest nog te laten doen of een nieuwe aanvraag in te dienen. Myria is ongerust over het toekomstig proces. Uit deze reactie lijkt DVZ eigenlijk toe te geven dat de leeftijdstesten niet voldoende waarborgen boden. Doch zijn er veel aanvragen van het voorbije jaar die nu definitief geweigerd zijn omdat de leeftijdstest uit zou gewezen hebben dat de aanvragers meerderjarig zijn."

En het is in voorliggend verzoek niet verzoekster haar leeftijd die determinerend is, maar haar verwantschap, geslacht, nationaliteit en etnie.

Waar verwerende partij opwerpt dat verzoekster mogelijks niet familiaal geïsoleerd zou zijn in Afghanistan, moet er eerst vastgesteld worden dat verwerende partij geen ernstige aanwijzingen heeft dat de verklaringen van verzoekster en haar ouders, namelijk dat ze bij haar oom diende te wonen na het vertrek van haar ouders en dat haar oom niet langer de zorg voor haar op zich wou of kon nemen omdat hij haar aanwezigheid ten opzichte van de Taliban niet kon verantwoorden, niet zouden kloppen.

Verwerende partij mist ook het punt dat het Hof van Justitie, Amnesty International, Human Rights Watch, UNHCR, de Speciale Rapporteur voor Afghanistan van de VN, etc maken. Het punt is niet of verzoekster een mannelijke begeleider zou kunnen vinden of niet, of ze nog familie heeft of niet. Het punt is dat verplicht worden om een beroep te doen op een mannelijke begeleider omwille van je geslacht om je nog buitenshuis te kunnen verplaatsen een ernstige schending is van het recht op autonomie, bewegingsvrijheid en menselijke waardigheid. Daarbij wordt je ook nog een volledig afhankelijk gemaakt van specifieke mannelijke familieleden. Deze mannelijke familieleden worden ook gedisciplineerd en gestraft door de Taliban als ze niet op meest strenge manier zedenpolitie spelen voor hun vrouwelijke verwanten. Sommige mannelijke familieleden kunnen dan bijvoorbeeld vlot meestappen in de beperking van vrouwenrechten en zullen vrijwillig deelnemen aan een extreem patriarchale en gesegregeerde samenleving, andere mannelijke familieleden zullen verplicht worden dat te doen. Het gevolg voor de vrouw in kwestie is evenwel identiek.

De opmerkingen van verwerende partij zijn speculatief maar ook niet draagkrachtig. Daarnaast zijn ze manifest onredelijk gezien ze de ernst van de aantasting van grondrechten van Afgaanse vrouwen en meisjes en het complete gebrek aan bescherming niet in aanmerking nemen.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekster niet bewijst dat zij persoonlijk het risico loopt om uitgehuwelijkt te worden of persoonlijk geïsoleerd wordt door de Taliban enkel omwille van haar vrouw zijn, wordt er opnieuw gewezen op punten 44, 56-57 van zaak C-608/22 van het Hof van Justitie waarin het Hof oordeelt dat uit de landeninformatie die verzoekster heeft aangehaald en waar verwerende partij zelf deels ook naar verwijst blijkt dat de ten aanzien van Afgaanse vrouwen genomen discriminerende maatregelen die de toegang tot gezondheidszorg, politiek en onderwijs en de uitoefening van een beroeps- of sportactiviteit beperken, of die hun vrijheid om te gaan en staan waar ze willen belemmeren dan wel afbreuk doen aan de vrijheid om zich naar eigen smaak te kleden, in hun geheel beschouwd vrouwen op zodanige wijze treffen dat zij de mate van ernst bereiken die vereist is om daden van vervolging te vormen, en dat deze maatregelen wegens het cumulatieve effect en de doelbewuste en systematische toepassing ervan leiden tot een flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten van Afgaanse vrouwen en dit wegens hun geslacht. Het Hof oordeelt dat deze maatregelen erop gericht zijn een maatschappelijke organisatie tot stand te brengen die is gebaseerd op een systeem van segregatie en onderdrukking, waarbij vrouwen worden uitgesloten van de civiele maatschappij en hun het recht wordt ontnomen om in hun land van herkomst een waardig dagelijks leven te leiden, zoals gewaarborgd door artikel 1 van het Handvest. Het Hof oordeelt verder dat rekening houdend met de landeninformatie voor Afghanistan en de actuele situatie het enkele feit dat het om een Afgaanse vrouw gaat volstaat om een vervolgingsrisico aan te nemen. Actueel volstaat het volgens het Hof dan ook voor de vaststelling van een reëel en specifiek risico om aan daden van vervolging te worden onderworpen in Afghanistan om zich op de nationaliteit en het geslacht van de vrouw in kwestie te baseren.

Daarbij is verzoekster niet zomaar een alleenstaande vrouw in Afghanistan, maar behoort zij ook tot een geïsoleerde minderheidsgroep als hazara, en is zij daardoor extra kwetsbaar. Het feit dat ze op huwbare leeftijd is, geen beschermingsmogelijkheden heeft, en er een socio-economische crisis heerst die vrouwenrechten extra aantast, maakt haar daardoor wel degelijk iemand die een nog hoger risico loopt, hoewel dit dus niet nodig gelet op de situatie van Genderapartheid in Afghanistan. Verwerende partij heeft, hoewel dit werd aangevoerd in de begeleidende verklaringen van de advocaat van verzoekster, deze verhoogde kwetsbaarheid niet in rekening gebracht en daar ook geen antwoord op geformuleerd. Dit maakt een schending uit van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de motiveringsplicht, samengelezen met artikel 9 Vw.

Verzoekster heeft overigens in de eerste begeleidende brief bij haar verzoek ook aangehaald dat ze wil studeren en niet heel tijd binnen wil opgesloten zijn maar dat ze bedreigd werd door de Taliban en geen onderwijs meer mocht volgen. Verwerende partij is hier volledig aan voorbijgegaan en heeft er geen motivering over opgenomen. Dit maakt zowel een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht als van de motiveringsplicht.

Wat de financiële situatie betreft en de financiële steun wordt er op gewezen dat A. R. Z. en A. R. S. dezelfde persoon zijn (zoals hierboven uitgelegd met verwijzing naar verzoekster haar taskara):

“The culture of Afghanistan makes determining one’s identity difficult. Afghan naming conventions are a concern in determining identity. It is not uncommon for Afghans to use different names for different circumstances. For example, an Afghan may be known by one name to family and friends, and another to his/her employer. Most Afghans identify themselves just by one name, and, occasionally, what appears as a surname is either a father’s name or the last part of a long, single name that was broken up. An Afghan man sometimes identifies himself by his first name and his father’s first (or only) name. Sometimes, he chooses as his surname the name of his tribe, or his family’s home region, or simply a word whose definition is a positive characteristic. It is not uncommon for an Afghan to invent a surname, often based on a word with characteristics the individual likes (such as excellence, religious connotations, etc.)” Wikileaks, ‘A GUIDE TO AFGHAN DOCUMENTS PUBLISHED BY: THE FRAUD PREVENTION UNIT U.S. EMBASSY KABUL, AFGHANISTAN JUNE 2011’; https://wikileaks.org/gifiles/at-tach/10/10776_US%20Embassy%20Kab.pdf pg. 3

Wat betreft de stelling dat verzoekster niet aantoonbaar is over andere inkomsten te beschikken moet er opgemerkt worden dat ook dit zeer speculatief is, dat er negatief bewijs wordt gevraagd, dat er geen rekening wordt gehouden met de ernstige socio-economische crisis in Afghanistan en de enorme moeilijkheden voor Afgaanse vrouwen onder de Taliban om te werken. Verwerende partij heeft ook geen rekening gehouden met de informatie die verzoekster bezorgd heeft met betrekking tot de humanitaire ramp, overstroming, in Baghlan.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verwerende partij vond in de bestreden beslissing blijkbaar dat er nog bepaalde informatie ontbrak, bvb over waar andere, verdere familieleden zouden verblijven in Afghanistan en welke rol zij op zich zouden kunnen nemen. Verzoekster had zeer duidelijk aangegeven dat zij als er enige onduidelijkheden waren daar met plezier op zou antwoorden of verdere inlichtingen zou verschaffen. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat verzoekster zoveel mogelijk informatie heeft proberen aanbieden aan verwerende partij, geen informatie heeft proberen achterhouden en zich proactief wenste op te stellen op vlak van samenwerking. Bij het ontbreken van bewijsstukken kan de lidstaat aanvullende verificaties organiseren, zoals een onderhoud met de gezinshereniger (HvJ, zaak C-635/17, 13 maart 2019, punt 79).

Het is dan ook manifest onredelijk dat verwerende partij niet op verzoekster haar aanbod is ingegaan en haar effectief gehoord heeft om de nog nodig geachte informatie te verschaffen.

Verwerende partij schendt daarmee het redelijkheidsbeginsel, het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het Unierecht.

De bestreden beslissing hoort vernietigd te worden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een enig middel wordt de schending aangehaald van de artikelen 9, 10 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 19916 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en het hoorrecht al algemeen rechtsbeginsel, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en als beginsel van het Unierecht, van het doeltreffendheidsbeginsel als beginsel van Unierecht, alsook van de artikelen 7 en 24 van het EU-Handvest en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij bekritiseert in het verzoekschrift dat haar visumaanvraag strikt werd behandeld als een humanitair visum. Zij bekritiseert ook het motief dat er sprake zou zijn van identiteitsfraude.

Verzoekster meent dat er geen link is gelegd tussen de visumaanvraag van haar ouders – die goedgekeurd werd – en haar eigen visumaanvraag. De ouders kunnen het land niet verlaten zonder verzoekster. Verzoekster stelt dat het beleid en de regelgeving in Afghanistan ten aanzien van meisjes en vrouwen als zichzelf moeten worden aangemerkt als een ‘daad van vervolging’, omdat zij een ernstige schending van een grondrecht vormen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

2.5. Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het komt aan de aanvrager van een humanitair visum toe om alle (humanitaire) elementen waarop hij of zij zich wenst te steunen voor het verkrijgen van het visum, op duidelijke wijze in te roepen in zijn of haar aanvraag en er tevens voor te zorgen dat deze elementen worden gestaafd door een begin van bewijs.

Waar verzoekende partij bekritiseert dat haar visumaanvraag werd behandeld op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, kan worden opgemerkt dat verzoekende partij zelf erkend heeft dat haar visumaanvraag gegrond is op artikel 9 van de Vreemdelingenwet (en niet op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet), wetende dat zij geen aanspraak kon maken op een visum op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Er kan in dat opzicht worden verwezen naar volgende e-mail van verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

“Van: B. D.

Verzonden: dinsdag 31 oktober 2023 12:30

Aan: C. R.

Onderwerp: Re: /!\:FW: A22/0546 S. I. (...)/210923/0014/01 en I. (...)/210923/0014/02 en I. (...)/210923/0014/03

Geachte heer C.,

De zoon, B. S. (OV nummer: (...)) werd net erkend als vluchteling en is NBMV. Is het mogelijk om de basis van de aanvraag humanitair visum van de ouders te veranderen naar artikel 10 Vw. en de aanvraag als gezinsherenigingsdossier te behandelen voor hen, en als verzoek humanitair visum te behouden voor de meerderjarige dochter? Indien niet, kan u dat snel laten weten, want dan moeten de ouders relatief snel terug naar Islamabad om de visumaanvraag op grond van art. 10 Vw. in te dienen om iets van gelijktijdigheid van behandeling met de humanitaire visumaanvraag van de alleenstaande dochter na te streven.

Met vriendelijke groet, en dank,

B. D.

Advocaat”

Verzoekende partij is dan ook niet ernstig indien zij voorhoudt dat haar aanvraag onterecht beoordeeld werd als zijnde een humanitaire visumaanvraag.

Voorts wordt in het verzoekschrift gesteld dat het bestuur een denkfout zou maken. Zo staat op blz.11 van het verzoekschrift het volgende vermeld:

“het punt is niet of verzoekster een mannelijke begeleider zou kunnen of niet, of ze nog familie heeft of niet. Het punt is dat verplicht worden om een beroep te doen op een mannelijke begeleider (...) een ernstige schending is van de (...) menselijke waardigheid”.

Echter, het is op de eerste plaats verzoekende partij zelf die bij het indienen van haar visumaanvraag hamerde op de zogezegde afwezigheid van een mannelijk familielid in Afghanistan die als mahram kan optreden en de nadelige consequenties daarvan.

Zo kan worden verwezen naar volgende e-mail van verzoekende partij:

“Van: B. D.

Verzonden: maandag 11 december 2023 15:35

Aan: C. R.

CC: E. V. d. P.

Onderwerp: FW: (...) - FW: A22/0546 S. I. (...) /210923/0014/01 en I. (...) /210923/0014/02 en I. (...) /210923/0014/03

Geachte heer C. (...),

Als alleenstaande vrouw zonder overblijvende mannelijke familie die als haar chaperonne zou kunnen dienen, zou verzoekster volledig beperkt zijn in haar bewegingsvrijheid, en in haar mogelijkheden om een inkomen te hebben en in haar behoeften te voorzien. Ze zou zich moeten overgeven aan een gedwongen huwelijk, wat uiteraard niet aanvaardbaar is.

Zoals in het rapport van Human Rights Watch staat:

"Not everyone has a mahram available. "Most women bring their mahram when they visit my mother," said a woman whose mother runs a home-based tailoring business. "But some women do not have their mahram, as their men work in other countries. There's no jobs for men in Ghazni or Afghanistan. They've gone to Iran or other neighboring countries for work." Unmarried women linked the potential need to have a mahram and increased pressure to marry. "Thankfully, in Ghazni having a mahram is not an issue yet," a single woman said. "If we are forced to walk with a mahram, I will stay home. Who can agree to a forced marriage? I have brothers [who could serve as mahrams], but they're married and are busy with their own lives." (<https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprive-women-livelihoods-identity>)"

In de bestreden beslissing werd dan ook terecht kritisch gekeken naar de beweerde afwezigheid van een mannelijk familielid van verzoekster in Afghanistan.

Immers blijkt uit de verklaringen die de broer van verzoekster aflegde in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming dat verzoekster nog een zus en een broer moet hebben in Afghanistan: Dit gegeven wordt niet betwist in het verzoekschrift. Er wordt in het verzoekschrift weliswaar vermeld dat verzoekster niet bij een oom kan inwonen in Afghanistan, maar over de broer en zus die eveneens in Afghanistan verblijven, wordt niets gezegd in het verzoekschrift. Het is niet kennelijk onredelijk om te motiveren dat een familiaal isolement in Afghanistan niet is aangetoond. In dat opzicht is het ook niet relevant dat de ouders van verzoekster wel een visum hebben gekregen en verzoekster niet. Verzoekster is immers meerderjarig, zij toont geen bijzondere band van afhankelijkheid aan van haar ouders en het blijkt niet dat er sprake is van een familiaal isolement, omdat haar zus en haar broer nog in Afghanistan verblijven. Ook bij het verzoekschrift wordt geen enkel concreet stuk gevoegd waaruit een bijzondere band van afhankelijkheid effectief blijkt.

Voorts, stelt verzoekende partij dat de situatie van vrouwen in Afghanistan in strijd is met de menselijke waardigheid. Verzoekster verwijst in dat opzicht naar rechtspraak van 4 oktober 2024 van het EU-Hof in de zaak C-608/22, maar die rechtspraak neemt niet weg dat van de verzoekende partij nog steeds kan verwacht worden dat zij een persoonlijk bewijs bijbrengt van de concrete mensenrechtenschendingen die zij daadwerkelijk ondervindt in Afghanistan. Uit het voormeld arrest C-608/22 blijkt inderdaad dat een overheid, in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, louter op grond van het geslacht en de nationaliteit van de verzoekster kan vaststellen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Echter, in dat arrest staat niet vermeld dat dat dit "moet" vastgesteld worden en ook doet dit arrest geen afbreuk aan het feit dat elke visumaanvraag (en elk VIB) nog altijd moet beoordeeld worden op basis van de individuele situatie en op basis van de persoonlijke omstandigheden van de aanvrager of aanvragester in kwestie. In casu werd geoordeeld dat onder meer bepaalde concrete omstandigheden onduidelijk zijn alvorens een humanitair visum zou kunnen afgegeven worden aan verzoekster. De volgende vragen stellen zich en blijven ook na lezing van het verzoekschrift onbeantwoord: - wat is de inkomstenbron van verzoekster (?) - waar zijn de broer en zus van verzoekster in Afghanistan (?) - wat zijn de concrete familiale levensomstandigheden van verzoekster (?)

Verzoekster verwijst inderdaad naar algemene regeling die onder meer de vrijheid van vrouwen in Afghanistan zeer ernstig aantast, maar verzoekster zou in haar geval – woonachtig zijnde in Afghanistan - ook in staat moeten zijn om meer te doen dan louter te verwijzen naar die regelgeving. Verzoekster zou bijvoorbeeld inderdaad info moeten geven over haar bronnen van inkomsten. Kan zij werken? Wat is haar dagelijkse routine? Hoe beweegt zij zich in Afghanistan? Waar is haar broer en zus in Afghanistan? Een en ander zou in het geval van verzoekster toch gedocumenteerd of geconcretiseerd moeten worden. In die zin is haar situatie verschillend van de situatie of van de feiten in het arrest van het EU-Hof van 4 oktober 2024 in de gevoegde zaken C-608/22 en C-609/22. De concrete onderliggende feiten in dit arrest blijken uit de randnummers 19 en 20 van dit arrest: 19 AH is een in 1995 geboren Afgaans staatsburger. Nadat haar

vader haar wilde verkopen, is zij met haar moeder naar Iran is gevlucht. Na in Griekenland te hebben verbleven, waar zij is getrouwd, is zij in 2015 Oostenrijk binnengekomen, waar haar echtgenoot reeds verbleef, en heeft in die lidstaat een verzoek om internationale bescherming ingediend. 20 FN is een in 2007 geboren Afghaans staatsburger, die nooit in Afghanistan heeft gewoond. Zij heeft in 2020 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming ingediend. Haar broer, eveneens afkomstig uit Afghanistan, genoot er reeds subsidiaire bescherming. In dit verzoek heeft zij aangevoerd dat zij is gevlucht uit Iran waar zij met haar moeder en haar twee zussen woonde, dat niemand van hen beschikte over een verblijfsvergunning, waardoor zij niet naar school kon en hun moeder niet kon gaan werken, en dat zij een vrij leven wenste te leiden en over dezelfde rechten wilde beschikken als mannen. AH en FN verbleven niet in Afghanistan onder het huidig regime. Er kan dan ook moeilijk verwacht worden dat AH en FN persoonlijke concrete ervaringen documenteren en aantonen. In casu daarentegen, verzoekster, verblijft wel in Afghanistan en zij moet dan ook concreet inzicht kunnen bieden op haar leven in plaats van louter te verwijzen naar algemene publicaties over Afghanistan en naar algemene regelgeving van Afghanistan. Helaas, er wordt desbetreffend totaal geen inzicht geboden in het verzoekschrift. Pertinente vragen zijn en blijven dan ook: wat zijn de inkomsten van verzoekster? Heeft zij toegang tot werk? Werkt zij? Waar bevinden haar broer en zus zich? Ondersteunen zij haar financieel en/of op andere manieren? Hoe ondervindt zij de beperkingen van het regime in haar dagelijks leven? Het is alleszins niet kennelijk onredelijk om te weigeren een humanitair visum toe te kennen, gelet op de onduidelijkheden in het dossier van verzoekster zoals hierboven vermeld.

In de bestreden beslissing staat overigens vermeld dat het verzoekster vrijstaat een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de concrete weigeringsmotieven. De door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden. Het enig middel is niet gegrond.”

2.3. De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit het schrijven van de raadsman van de verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 oktober 2023, dat bij het verzoekschrift is gevoegd, blijkt dat hij daarin uitgebreid de situatie van de verzoekende partij beschrijft en duidt. Hij stelt dat haar ouders teruggekeerd zijn naar Afghanistan en niet zonder haar naar België zullen vertrekken. Hij beschrijft uitgebreid de situatie van vrouwen in het algemeen in Afghanistan aan de hand van diverse bronnen. Hij voert aan dat vrouwen geraakt worden in hun mogelijkheden om te werken en in hun behoeften te voorzien. Vrouwen worden volgens hem ontmenselijkt. Hij benadrukt echter ook dat vrouwen zoals de verzoekende partij, die tot een etnische en religieuze minderheidsgroep behoren, en alleenstaand zijn, extra kwetsbaar zijn. De raadsman van de verzoekende partij verwijst expliciet naar bronnen die verwijzen naar de situatie van Hazara Shia, de groep waartoe de verzoekende partij behoort. Hij gaat ook uitgebreid in op de specifieke situatie van de Hazara in Afghanistan.

Op 31 oktober 2024, nog vóór het nemen van de bestreden beslissing dus, stuurt de raadsman van de verzoekende partij een e-mail naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij zet daarin uiteen dat de ouders van de verzoekende partij zich genoodzaakt zagen om terug te keren naar Afghanistan gezien het gevaar G. zou lopen als alleenstaande jonge vrouw in Afghanistan onder de Taliban. Eind mei 2022 zijn beide ouders terug vertrokken naar Afghanistan. De raadsman wijst uitdrukkelijk op zaak C-560/20 van 30 januari 2024 van het Hof van Justitie waarin het Hof verder verduidelijkt tot waar de grenzen en positieve verplichtingen onder de Gezinsherenigingsrichtlijn reiken.

In dit arrest werd, zo stelt de raadsman, geoordeeld dat een volwassen zus van een referentiepersoon ook recht heeft op gezinshereniging op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn als dit nodig is om uitvoering te geven aan het recht op gezinshereniging van de ouders.

In punt 54 van het arrest legt het Hof de situatie van de meerderjarige zus van de betrokken referentiepersoon uit: *“Laatstgenoemde is weliswaar meerderjarig, maar wegens een ernstige ziekte volledig en permanent afhankelijk van de hulp van haar ouders. In het bijzonder lijdt zij aan cerebrale parese en heeft zij permanent een rolstoel nodig alsmede dagelijkse persoonlijke verzorging, waaronder hulp bij het eten. Deze zorg wordt in essentie verstrekt door haar moeder, CR, omdat TY in haar huidige woonplaats geen beroep kan doen op enig sociaal netwerk om die zorg te ontvangen. De ouders van TY zijn dus de enigen die voor haar kunnen zorgen, wat betekent dat zij haar niet alleen kunnen achterlaten in haar land van herkomst.”* Hierbij primeert het feit dat van de ouders niet verwacht kan worden de meerderjarige zus die strikt genomen geen recht heeft op gezinshereniging achter te laten.

In punt 55 besluit het Hof dat de enige manier om de ouders en referentiepersoon in staat te stellen hun recht op gezinshereniging uit te oefenen is om deze zus een inreis- en verblijfstitel toe te kennen.

In punt 62 en verder van het arrest, specifiek punt 79, oordeelt het Hof dat het gelet op de uitzonderlijke omstandigheden van het hoofdgeding voor de nuttige werking van het recht van RI op gezinshereniging met zijn beide ouders – zoals dat voortvloeit uit artikel 10, lid 3, onder a) van richtlijn 2003/86 – noodzakelijk is dat ook aan zijn meerderjarige zus een toegangs- en verblijfstitel wordt verleend, gezien het feit dat hun ouders zich niet bij hun zoon – een alleenstaande minderjarige vluchteling – in Oostenrijk kunnen voegen zonder hun dochter mee te nemen, omdat deze lijdt aan een ernstige ziekte die haar volledig en permanent afhankelijk maakt van de hulp van haar ouders, kan de betrokken lidstaat evenmin eisen dat RI of zijn ouders ten aanzien van die zus voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1 van deze richtlijn.

Naar analogie dient er volgens de raadsman van de verzoekende partij op gewezen te worden dat er in haar dossier eveneens sprake is van een uitzonderlijke situatie, met name de situatie van genderapartheid die onder het talibanregime werd ingevoerd en waar vrouwen het slachtoffer van zijn. Het Hof van Justitie heeft er volgens de raadsman in zaak C-608/22 van 4 oktober 2024 nog op gewezen hoe extreem en uitzonderlijk die situatie precies is en hoe vernietigend op vlak van rechten, vrijheid en veiligheid van vrouwen. Als er voor de verzoekende partij geen visum, of niet gelijktijdig wordt afgeleverd, is het recht op gezinshereniging van haar ouders volgens de raadsman niet effectief. Het feit dat zij niet alleen kan, wil en mag achterblijven in Afghanistan onder de taliban blijkt volgens hem niet enkel uit de overvloedige landeninformatie, maar ook uit het feit dat haar ouders teruggekeerd zijn voor haar. De raadsman van de verzoekende partij actualiseert ook de landeninformatie.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij zelf erkend heeft dat haar visumaanvraag gegrond is op artikel 9 van de Vreemdelingenwet (en niet op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet), wetende dat zij geen aanspraak kon maken op een visum op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Het is volgens de verwerende partij niet kennelijk onredelijk om te motiveren dat een familiaal isolement in Afghanistan niet is aangetoond. In dat opzicht is het volgens de verwerende partij ook niet relevant dat de ouders van de verzoekende partij wel een visum hebben gekregen en de verzoekende partij niet. De verzoekende partij is immers meerderjarig, zij toont geen bijzondere band van afhankelijkheid aan van haar ouders en het blijkt niet dat er sprake is van een familiaal isolement, omdat haar zus en haar broer nog in Afghanistan verblijven. Ook bij het verzoekschrift wordt volgens de verwerende partij geen enkel concreet stuk gevoegd waaruit een bijzondere band van afhankelijkheid effectief blijkt.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd. Uit stuk 146 van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij een visumaanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het is echter de verwerende partij zelf die deze aanvraag heeft geherkwalificeerd naar een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet om reden dat de verzoekende partij meerderjarig is. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij heeft geantwoord op de argumentatie van de verzoekende partij om haar aanvraag toch onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet te behandelen en dit verwijzende naar de zaak C-608/22 van het Hof van Justitie.

De Raad herinnert eraan dat artikel 10, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 10, §3, a) van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Aldus is in deze een verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dienstig.

Het is aan de verwerende partij om uit te maken of de situatie van de verzoekende partij, zoals in casu, een alleenstaande Hazara vrouw in Afghanistan, een uitzonderlijke situatie is waardoor de ouders van de verzoekende partij hun recht op gezinshereniging niet kunnen laten gelden, nu de verwerende partij er kennis van had dat de ouders van de verzoekende partij teruggekeerd zijn naar Afghanistan om hun dochter te beschermen ondanks de risico's dat dit voor hen inhield.

In de bestreden beslissing is, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, daarover geen enkel motief terug te vinden.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2024 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU